

La via guineana per completar la independència

written by Llorenç Prats | 28 de novembre de 2022

En Jordi Castellà a <https://t.co/8lggdmiYjU> explica com acabar de fer la independència de Catalunya de forma pacífica i sense cap daltabaix. Diu que hi ha un mètode que s'exemplifica bé amb el cas de Guinea, un territori adquirit per Espanya a través d'un intercanvi de territoris amb Portugal (1777).

Parteix del fet que Espanya ha perdut de forma imparable tots els territoris ocupats violentament. Però tots aquests països, entre els quals també hi pot ser Catalunya, han decidit fer la independència sense tenir-la **de la nit al dia**, sinó amb persistència per desfer-se de la presència espanyola.

El principal grup ètnic de Guinea el 1960 va començar a plantejar-se que no podia continuar depenent dels capricis espanyols, i això es va estendre a tota la població, amb excepció dels addictes al règim franquista espanyol que va intentar atreure les seves elits, amb la suposada seducció feixista.

El 1961, Nacions Unides crea un Comitè Especial de Descolonització i l'Estat espanyol es veu obligat a donar una resposta a la situació colonial guineana. El règim franquista admet així el 1962 que ha de celebrar-hi un referèndum sobre un estatut d'autonomia per a aquesta **"província africana"**, dit d'autodeterminació segons les exigències internacionals. Evidentment, com passa en tot règim dictatorial, el 1963 es va autoritzar la seva autonomia com millor fórmula per evitar la seva independència.

Tanmateix, aquesta barroera estratègia no podria aguantar l'anàlisi crítica de Nacions Unides i el 1968 el règim espanyol va haver d'acceptar la plena autodeterminació. El resultat del referèndum: 65% per la independència i 35% en

contra de la independència. Va quedar clar per tant que aquests territoris sota domini espanyol deixarien d'estar-hi.

En Jordi Castellà, vet aquí, que en fa una lectura d'aquesta fita històrica en clau catalana. Les Nacions Unides tenen un Comitè Especial de Descolonització (el C24) que podria conèixer la causa catalana però el fet és que no té aquesta carpeta. Segons ell, ningú l'ha oberta ni iniciada. L'exili català el 1945 ho va intentar a San Francisco (USA) però va quedar desautoritzat per la **Generalitat a l'exili** (presidida pel MHP Josep Irla), ja que va prioritzar el restabliment de la república espanyola en acabar la II Guerra Mundial.

Avui en dia, emfasitza, tot i que el Parlament de Catalunya ha declarat políticament fins a **12 vegades la necessitat de la independència** de Catalunya, cap d'aquestes vegades s'ha traslladat aquesta pretensió al C24 de Nacions Unides i per tant aquesta organització internacional encara és l'hora que obri **una carpeta de descolonització amb el títol "Catalunya"**.

Paradoxalment, Espanya reconeix valor jurídic, a través de la ratificació dels pactes internacionals i de la Constitució (articles 10.2 i 96), a l'autodeterminació dels pobles, sempre que ho demanin pels conductes establerts. Si es fes, per Jordi Castellà, sobren arguments per justificar aquesta demanda: voluntat d'emancipació (1640, 1701, 1931, 1934 i 2017), tracte colonial i autonomia fictícia.

En contra del que planteja Jordi Castellà, en Ferran Armengol, especialista en dret internacional, el procés guineà va ser possible per la necessitat del règim franquista espanyol d'homologar-se en l'àmbit internacional, ja que als anys 60 el món industrialitzat de les economies occidentals ja miraven cap a **un futur de prosperitat i creixement**, i per tant no és equiparable a la causa catalana, que tindrà segurament, segons ell, també el seu moment.